

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Gävle Kraftvärme AB

Strona pozwana: Länsstyrelsen i Gävleborgs län

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy zgodnie z dyrektywą 2000/76/WE⁽¹⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie spalania odpadów, w przypadku gdy elektrociepłownia składa się z kilku jednostek (pieców), każda z tych jednostek powinna zostać potraktowana oddzielnie czy też taką elektrociepłownię należy potraktować jako całość?
- 2) Czy w ramach wykładni dyrektywy urządzenie zbudowane w celu spalania odpadów, ale mające za główny cel wytwarzanie energii, należy klasyfikować jako spalarnię czy współspalarnię odpadów?

⁽¹⁾ Dz.U. L 332, str. 91

Skarga wniesiona w dniu 30 maja 2007 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Hiszpanii

(Sprawa C-254/07)

(2007/C 170/29)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (Przedstawiciele: A. Alcover San Pedro i D. Kukovec, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Królestwo Hiszpanii

Żądania strony skarżącej

— Stwierdzenie, że nie przyjmując przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do zastosowania się do dyrektywy 2004/17/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r.⁽¹⁾ koordynującej procedury udzielania zamówień przez podmioty działające w sektorach gospodarki wodnej, energetyki, transportu i

usług pocztowych, a przynajmniej nie informując o nich Komisji, Królestwo Hiszpanii uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciążyą na mocy tej dyrektywy.

— obciążenie Królestwa Hiszpanii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin wyznaczony na dostosowanie prawa krajowego do dyrektywy 2004/17/WE upłynął dnia 31 stycznia 2006 r.

⁽¹⁾ Dz.U. L 134, str. 1.

Odwołanie od postanowienia Sądu Pierwszej Instancji (czwarta izba) wydanego w dniu 19 marca 2007 r. w sprawie T-183/04 Tokai Europe GmbH przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, wniesione w dniu 1 czerwca 2007 r. przez Tokai Europe GmbH

(Sprawa C-262/07 P)

(2007/C 170/30)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnosząca odwołanie: Tokai Europe GmbH (przedstawiciel: G. Kroemer, Rechtsanwalt)

Druga strona postępowania: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania wnoszącej odwołanie

— uchylenie postanowienia wydanego przez Sąd Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich w dniu 19 marca 2007 r. w sprawie T-183/04⁽¹⁾ oraz stwierdzenie dopuszczalności skargi;

— ewentualnie uchylenie postanowienia Sądu Pierwszej Instancji o którym mowa w treści żądania głównego i przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia przez Sąd Pierwszej Instancji,

— obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Wnosząca odwołanie podnosi w odwołaniu następujące zarzuty wynikające z naruszenia w zaskarżonym postanowieniu przepisów proceduralnych prawa wspólnotowego, które w negatywny sposób oddziaływało na jej interesy i miało rzeczywisty wpływ na treść zaskarżonej decyzji. Naruszenia te dotyczą poszanowania praw do obrony i postępowania dowodowego.

Wnosząca odwołanie twierdzi, że Sąd orzekł, iż rozstrzygnięcie w przedmiocie podniesionego przez Komisję zarzutu niedopuszczalności zapadnie w orzeczeniu kończącym postępowanie. Zdaniem wnoszącej odwołanie po przedstawieniu przez Komisję odpowiedzi na skargę Sąd zamknął procedurę pisemną wskazując, że strony zostaną poinformowane o dacie rozprawy w późniejszym terminie. Uznawszy, że rozprawa się odbędzie, a przede wszystkim mając na uwadze postanowienie Sądu w przedmiocie niedopuszczalności, wnosząca odwołanie nie wystąpiła z wnioskiem o uzupełnienie akt na podstawie art. 47 § 1 regulaminu Sądu. Jak twierdzi wnosząca odwołanie Sąd wydał ostatecznie zaskarżone postanowienie bez przeprowadzenia rozprawy, wbrew temu co zostało uprzednio wskazane.

Wnosząca odwołanie uznała, że w toku zapowiadanej rozprawy będzie mogła wykazać ponownie, że nie istniał na rynku żaden produkt porównywalny z kółkami metalowymi dostarczonymi przez japońską spółkę-matkę producentom w Hong-Kongu i Meksyku. Ponadto chciała ona ponownie wyjaśnić, że omawiane metalowe kółka nie były „krzesiwami” jak błędnie określiła je w odpowiedzi na skargę Komisja. Na rozprawie wnosząca odwołanie chciała również dodać, że kółka metalowe opisane w rozporządzeniu klasyfikacyjnym mogły być produkowane wyłącznie przez spółkę matkę w Japonii i że kółka te nie miały, wbrew temu co stwierdził Sąd w zaskarżonym postanowieniu, typowego charakteru. Wnosząca odwołanie zamierzała również podważyć twierdzenia Komisji, zgodnie z którymi nie jest ona wyłącznym importerem zapalnicy Tokai.

Jak wynika jednak z samej zaskarżonej decyzji, Sąd podjął argumentację przedstawioną przez Komisję w odpowiedzi na skargę dotyczącą zarzutu niedopuszczalności, nie stwarzając wnoszącej odwołanie możliwości podważenia na rozprawie przedstawionego przez Komisję stanu faktycznego, wbrew temu co zostało zapowiedziane. Wnosząca odwołanie uważa, że takie uchybienie stanowi naruszenie jej praw do obrony.

Ponadto wnosząca odwołanie uważa, że Sąd ma obowiązek ustalenia stanu faktycznego. W tym względzie nie musi on ograniczać się do zbadania stanu faktycznego wniesionej sprawy wyłącznie w oparciu o wnioski w zakresie środków dowodowych sformułowane przez strony ani do orzekania wyłączenie na podstawie dowodów proponowanych przez strony. Dlatego też Sąd nie tylko ma możliwość ale i obowiązek podjęcia działań z własnej inicjatywy w razie konieczności. Sąd powinien był zatem zbadać stan faktyczny przedstawiony w pismach wnoszącej odwołanie i zwrócić się w odpowiedni sposób do

stron o dostarczenie właściwych dokumentów i materiałów. Nie podejmując takich działań Sąd naruszył art. 64 § 3 lit. d) regulaminu.

(¹) Nie opublikowane.

Skarga wniesiona w dniu 1 czerwca 2007 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Greckiej

(Sprawa C-264/07)

(2007/C 170/31)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: M. Patakia i M. Konstantinidis)

Strona pozwana: Republika Grecka

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie, że Republika Grecka uchybiła swoim zobowiązaniom wynikającym z art. 5 ust. 1 dyrektywy 2000/60/WE (¹) ustanawiającej ramy wspólnotowego działania w dziedzinie polityki wodnej w ten sposób, że do dnia 22 grudnia 2004 r. nie opracowała dla każdego obszaru dorzecza leżącego na jej terytorium analizy jego cech charakterystycznych, przeglądu wpływu działalności człowieka na stan wód powierzchniowych i podziemnych oraz analizy ekonomicznej korzystania z wód zgodnie ze specyfikacją techniczną na podstawie załącznika II i III, uchybiając w ten sposób swoim zobowiązaniom wynikającym z art. 15 ust. 2 tej dyrektywy, ponieważ nie przedłożyła sprawozdań podsumowujących analizy wymagane na podstawie art. 5;

— obciążenie Republiki Greckiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Dyrektywa 2000/60 weszła w życie w dniu 22 grudnia 2000 r. Na jej podstawie państwa członkowskie zobowiązane były do zakończenia analiz i przeglądu zgodnie z art. 5 ust. 1 dyrektywy najpóźniej do dnia 22 grudnia 2004 r. i przedłożyć Komisji sprawozdanie podsumowujące analizy, jak stanowi art. 25 ust. 2 dyrektywy, najpóźniej do dnia 22 marca 2005 r.